

Христо Ботъовъ.

Мих. Теофиловъ.

Свѣтли дни.

Ѣ сж само петъ-шестъ мѣсеца.

Слѣдъ като прѣкарва извѣстно врѣме въ Сливенъ, Ботъовъ се връща въ родното си гнѣздо. Майката съ викъ пригрѣща своя първороденъ синъ, бащата му подава ржката си, Мара-Гиди — хайдушкитѣ си пѣсни и приказки, калоферската колиба — любовъта.

Но деньтъ си личи отъ сутринъта. Сжботенъ день било — пазаренъ день. Пристига даскалъ Ботъовиятъ синъ и всички обръщатъ очи къмъ киприя левентъ съ спретнато европейско облекло, съ дълга черна коса надъ широко чело, съ орловъ погледъ и едва доловима усмивка. Като привидение се изпрѣчилъ той прѣдъ зиналитѣ очи и уста на калоферци. А тамъ е и чорбаджи Недѣлчо. Даскалскиятъ синъ минава край него безъ да го поздрави, мѣта само остъръ погледъ върху му и отминува. — Какво ще рече това? — пита чорбаджи Недѣлчо. — Хлапе съ хлапе: пристига и каукъ ти не сваля!

— Ехъ, ученитѣ! днесъ сж такива, чорбаджи, — голѣмѣ се...

И шушнатъ си наоколо:

— Свършилъ е наукитѣ си — ще остане въ Калоферъ и ще ни заеде душитѣ.